

Foredrag, som varede i 2 $\frac{1}{2}$ Time, og hvorved han stillede meget store Fordringer til det høje Tings Taalmodighed og Overbærenhed. Det var et meget vidtsvævende og teoretisk Foredrag om mange forskellige sociale Problemer, et Foredrag, som havde uendelig lidt at gøre med de foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem docerede en hel Mængde Ting for os, og en stor Del af det forekommer mig paa mange Omraader at være Paradokser. Imidlertid sagde det ærede Medlem en Ting, som jeg synes, jeg vil nedlægge Protest imod, fordi jeg mener, at den var meget skadelig. Hvis det ærede Medlem gaar ud fra, at han har Arbejdsgivernes Øre, og at disse lægge Vægt paa, hvad han siger — og det ærede Medlem er jo Repræsentant for et Parti, der væsentlig repræsenterer Arbejdsgiverne, — saa er det meget skadeligt, hvad han sagde. Han hævdede gentagne Gange i sit Foredrag, at der var mange Grunde, som bragte ham til at tro, at vi kunde faa en Lockout, inden der var gaaet et halvt Aar, og at denne Lockout fik vi først og fremmest, fordi Arbejdsgiverne vide, at de kunne sejre, det var ganske afgjort — det sagde det ærede Medlem Gang efter Gang. Jeg synes ligefrem, at det var en Art Fanfare, en Opfordring til Arbejdsgiverne til at komme med en Lockout. At staa her og docere sligt, at sige Gang efter Gang til Arbejdsgiverne: I kunne sagtens sejre, I have Magten, I ere saa overlegne o. s. v., synes jeg, er en Ting, man skal være meget forsigtig med, fordi det let kan føre til, at de Herrer fra den Side maaske tro det ærede Medlem paa hans Ord, tro paa, at de virkelig kunne sejre, at de virkelig ere saa overlegne, at de godt kunne tage den Konflikt op. Jeg synes ærlig talt, at naar vi behandle Forslag som disse, der handle om Førlig, Mægling og Voldgift, er det Toner, som det ærede Medlem ikke skulde have istemt.

Dernæst vil jeg vende mig til det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) — jeg skal maaske senere komme tilbage til noget af det, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) udtalte. Det ærede Medlem fra Assens sagde i en halvvejs overbærende Tone, at han havde saamænd ikke noget mod de faglige Organisationer, det var noget, som nu engang var, og som man maatte finde sig i. Jeg tror, at man maa være meget glad ved, at man har de faglige Organisationer. Hvis vi ikke havde dem, var det fuldkommen umuligt at lovgive paa dette

Omraade. Ingen kan læse den her afgivne Betænkning igennem uden at faa den klareste Følelse og Forstaaelse af, at Grundlaget for, at vi overhovedet kunne lovgive paa dette Omraade, er, at vi have de faglige Organisationer, og jeg tror, at man i Virkeligheden fra alle Sider maa være tilfreds med, at man har dem. Det er jo meget store Spørgsmaal, det drejer sig om, fordi det berører saa overmaade mange Mennesker; det berører ikke alene hele den store Arbejderstand og den store Arbejdsgiverstand, men det berører ogsaa alle de mange, som direkte eller indirekte ere afhængige af disse Mennesker. Jeg vil derfor lykønske den højtærede Indenrigsminister til, at det er faldet i hans Lod at fremsætte disse Lovforslag. Jeg siger udtrykkelig: „at det er faldet i hans Lod“, for der er jo ingen, der har fulgt med her, som ikke ved, at det ikke direkte skyldes Indenrigsministeren, at disse Lovforslag ere fremkomne. Men jeg vilde dog betragte det som en Ting, der vilde være en stor Ære for den højtærede Indenrigsminister, hvis han kunde sætte sit Navn under disse Love.

Disse Love ere jo fremgaaede af Forhandling, der have været førte i Fællesudvalget af 17. August 1908, og jeg kan kun sige, at det kan ikke være andet end glædeligt, at den højtærede Indenrigsminister har ilet saa meget med at fremsætte disse Forslag her. Paa den anden Side kunde det maaske have været rart, om vi her i Tinget havde haft noget mere Tid til at sætte os ind i hele dette store Spørgsmaal. Det Værk, som jeg staa med her i Haanden, er jo ikke noget let Værk at læse; det er ikke den allerlettest fordøjelige aandelige Føde. Men paa den anden Side, naar Sagen skulde fremmes i Aar, havde det jo Hastværk. Denne Betænkning indeholder Forslag til en Mønstervedtægt, og saa indeholder den de to Lovforslag, som ere fremsatte: om Oprettelse af en staaende Voldgiftsret og om Udnævnelse af en Førligsmand i Arbejdsstridigheder. Der er i og for sig ikke saa megen Grund til at sige meget om disse to Lovforslag. Forslaget om Oprettelse af en staaende Voldgiftsret er jo, som det er sagt fra de forskellige Talere, tiltraadt enstemmig af de 20 Repræsentanter i Udvalget. Men de have taget et Forbehold. De have taget det Forbehold, at Betingelsen for, at de sluttede sig til det, var, at det blev fremsat i uændret Skikkelse. Baaede Fagforbundene og Arbejdsgiverne have taget det Forbehold. Og naar For-